

[Glistrup]

1953. Der gik efter min regnebog kun 82 år, hvor venstre var et liberalt parti.

Så spurgte hr. Hans Jørgen Jensen, hvordan fremskridtpartiets holdning i almindelighed vedrørende forsvarsproblemer var. Det ville hr. Hans Jørgen Jensen have vidst, hvis han havde været i salen, dengang man vedtog forsvarsforliget sidste år. Da meddelte fremskridtpartiets militærpolitiske ordfører, hr. Arentoft, ganske klart fra denne talerstol, at fremskridtpartiets holdning er, at fremskridtpartiet står bag ved den forsvarsordning, der nu er gældende frem til den 1. april 1981.

Men hr. Hans Jørgen Jensen var jo ikke blot interesseret i fremskridtpartiets indstilling i almindelighed, han var i særdeleshed interesseret i, hvordan det stod til med den modkandidat, han har i den kreds, hvor han er valgt. Hvordan har denne modkandidat det specielt ude i Lyngby? Hr. Hans Jørgen Jensen var allerede godt på vej til de hyggelige dyster, vi skal have i valgkampen i april, ved at bebrejde mig en totunget inkonsekvens, var det vist han fortalte at jeg gjorde mig skyldig i. Men deri har hr. Hans Jørgen Jensen slet ikke ret, og jeg kan da godt afsløre, hvad jeg vil svare ham, hvis han gentager spørgsmålet, når vi nu skal mødes ude i valgkampen. Jeg vil da ganske simpelt sige til ham, at når man begrænser det danske forsvar til en telefonsvarer, har man ikke nogen som helst brug for at have våben i Danmark, og derfor kan man lige så godt eksportere dem. Lad os eksportere disse våben.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Der står ikke i bemærkningerne til dette lovforslag, at bestemmelsen i den nuværende våbenlov var fornuftig i 1930'erne. Der står, at den muligvis var det – »tillige havde en vis fornuft«, står der, »under 1930'ernes særlige forhold«. Men i øvrigt kritiserer man så den forlørne holdning, der ligger bag, og lægger klart i disse bemærkninger en afstand også til denne holdning i 1930'erne.

Det, der er væsentligt her, er imidlertid, at 1930'erne desværre ikke er ganske særlige forhold. Der findes regimer i verden i dag, der er om ikke lige så store som det i Nazityskland, så fuldt så umenneskelige i deres for-

følgelse af andre mennesker, og det, hr. Glistrup siger med sit forslag og med sine bemærkninger, er, at ganske uanset anvendelsen af våbenproduktionen, er man i sin gode ret til at tjene penge på andre menneskers undertrykkelse ved våbenmagt.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Jeg lyttede med stor interesse til hr. Glistrups sidste bemærkning af rent politisk karakter, idet han i svaret til den socialdemokratiske ordfører sagde, at når man begrænser det danske forsvar til en telefonsvarer, har man ikke brug for danske våben, og så kan man lige så godt eksportere dem. Jeg må sige, at så er der for mig at se en meget speciel situation ved behandlingen af denne sag.

Det citat, jeg nu vil bringe, har jeg ikke så ordret, fordi det faldt for knap en lille time siden. Der er to forslagsstillere til dette forslag, den ene er hr. Glistrup, og den anden er hr. Erlendsson. Hr. Erlendsson sagde klart noget i retning af – det kan vi jo slå op senere, men det var ment som en finte til det radikale venstre – at den naive tro på, at Danmark kan bestå ved at overgive sig, har overlevet sig selv. Flertallet i dette folketing erkender, at der er behov for et stærkt forsvar. Det siger den ene af forslagsstillerne. Af den anden får vi at høre, at telefonsvareren stadig er en realitet.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Vi fik at vide i mit indlæg, at fremskridtpartiets holdning – og hr. Erlendsson er en del af det overvældende flertal på 23 ud af 26 medlemmer i fremskridtpartiets gruppe – er, at den forsvarspolitik, der føres her i landet, er den rigtige, og at vi altså skal høre til NATO. Derefter blev der spurgt: hvad mener en af de tre – i dette tilfælde den i Lyngby valgte hr. Glistrup – om disse problemer i forbindelse med forsvaret? Det gav jeg så et svar på, og jeg mener, at jeg ganske klart sondrede mellem tingene.

Til hr. Niels Helveg Petersens orientering vil jeg lige oplyse, at det, der er sket siden 1930'erne, er, at i 1930'erne havde vi i den verden, der kunne tælle med, der kunne producere våben af nogen særlig betydning, måske 25 lande eller sådan noget lignende. Da kun-